

Idrottsföreningen
KRONAN
Landskrona

JUBILEUMSTIDNING

IF Kronan 80år, 1930-2010

Inledning

Ett mycket lyckat jubileum. Fantastiskt vackert och varmt väder med lyckade arrangemang, där Jonny var den sammanhållande länken. Föräldraföreningen hade kiosken öppen och sålde dessutom lotter för totalt över 5 000 kr under dagen och kvällen. Den nya jubileums-T-shirten såldes för 100 kr per styck. Många gamla kroniter dök upp under dagen och en hel del till festen på kvällen. Under dagen var det spjuttävling mellan Tore Brandt och Samuel Andresen, sprinttävling mellan Jonny (90m), Linnea och Thobias (80m) och Linda Koobs, Petra och Hanna Mölstad (60m). Loppet vanns knappt av Linda före Hanna. En fin visning av gamla bilder och filmer med guidning av Tore Brandt och Jan-Erik (Mac) Mattsson uppskattas av många, framförallt de äldre kroniterna. En visning genomfördes av de aktiva med nya kläder för träning och tävling samt minnesmedaljer till alla gamla rekordhållare som dök upp.

På kvällen var 74 st närvarande på festen på Hotell Öresund, där utdelning av medaljer och blommor till gamla rekordhållare och minnesbuckla delades ut till äldsta ordföranden (Gunnar Larsson, 95) och trogna kassörer (Barbro Jönsson och Ingrid Ottosson). Blommor delades också ut till övriga gamla ordföranden (Jan Nimmermark, Laila Persson, Håkan Wickholm, Hans Mölstad och nuvarande Jan Andresen). Under kvällen tog Jonny dessutom emot en hel del sponsorpengar via telefon. Därefter tog en allt livligare dans vid.

Styrelsen/Hans Mölstad

Berättelser från gamla aktiva, dagens aktiva och från gamla Kronan aktuellt

Så blev jag en kugge i IF Kronan

Sport? Friidrott? Nej, det var ingenting för mig i uppväxtåren. För mig var det bästa med skolans idrottsdagar den medhavda matsäcken, som bestod av en termos varm choklad och några smörgåsar. Men så flera år senare träffar jag en man, vars stora intresse var idrott och då främst friidrott. Trots detta, så uppstod det tycke oss emellan och det blev giftermål som följde. Det var början till en ny och spännande epok för mig i min nya hemstad Landskrona. Med tiden började jag följa med min man, Sven-Åke Jönsson, ut till idrottsplatsen, där han var tränare för IF Kronans ungdomar. Då fick jag hålla i ett måttband för att mäta hur långt ungdomarna hoppade i en sandlåda. Det hände också att jag skulle fylla ett papper med O eller X, men det var inte luffarschack. Då hoppade ungdomarna över en ribba, som inte alltid ville ligga kvar på ställningen. Vid dessa tillfällen stod jag vid sandfyllda gropar.

Då och då, när vi hade plockat ut allt materiel från förrådet för att träna på idrottsplatsen, kom ett gäng fotbollsspelare. De där BoIS:arna tyckte att de var viktigare än friidrottarna och hade därför större rätt att vara på idrottsplatsen. Märkligt. De, som bara var cirka dussinet till antalet och endast hade en rullande boll till sitt förfogande vid sin träning, fick vara kvar på stora idrottsplatsen. Friidrottarna däremot, de tvangs plocka ihop sin materiel från kolstybbsbanorna och hoppgroparna. I bästa fall kunde träningen bedrivas på en annan plats.

Trots mitt minimala idrottsintresse blev jag förtroendevald i styrelsen. Och sedermera erbjöds jag posten som kassör av dåvarande kassören John Jönsson. Denne respektingivande man, som "alltid" hade varit kassör och skötte ekonomin med en järnhård hand, han ansåg att jag var den rätta personen att efterträda honom. Med nervositet, men även med lite stolthet, accepterade jag uppdraget. Det är det mest ärofulla mandat, som jag har utsetts till. Så blev jag en kugge i IF Kronan. Jo förresten, jag var regerande klubbmästare i terränglöpning under ett år. Det var i och för sig inte så överraskande, för jag var den ende deltagaren i damklassen. Men jag var väl värd utmärkelsen, tycker jag, för att "startsträckan", det vill säga promenaden från utgångsläget till startplatsen, den var minst lika lång som själva tävlingssträckan.

Barbro Jönsson

Medelmåtta

Det är helg, det är tävling igen. Nervositet. Färdas dit med egen bil och distraherande musik eller med klubbkompis fallfärdiga bil, vilket också det fungerade som distraktion... Det är många timmar kvar till långloppen börjar. Hejade på klubbkompisar, snackade med andra tävlande, tittade längtansfullt på chokladbollarna, sen efter... Väntade på startlistorna, väntade på namnen. När de kom stod jag som fastklistrad, räknade snabbt hur många vi var och hur många var....sämre än jag. "Toppen, den stora från Staffanstorp är med, och den lilla från Pallas, och hon som är lik mig, och nån ny från Eslöv och hon kan ju aldrig va snabb, de kan jag klå. Få se, då blir det... 4a stycken bakom mig och 5 st framför, alltså mitten, jag kommer i mitten, det ser okej ut." De i toppen störde mig aldrig, berörde mig aldrig, var bara roliga att känna, men i: En klass för sig! Efter loppet sågs vi, sveltiga och flåsiga. Vi kramas och byter om. Barfota på varma röda gummibanor. "Slog du pers Hanna? Bra, verkligen jättebra!" Hon menade vad hon sa. Men hon vann och jag kom i mitten (ungefär). Vi möttes ofta hon och jag, alltid, igen och igen. Hon var, snäll, rolig, blev bättre och bättre, var till och med urduktig i utförsåkning och tämligen snygg och...jag tror kanske jag hatade henne lite. I vuxen ålder sågs vi då och då alldeles slumpmässigt. En gång en lördag i Malmö, med

två barn var. Båda i snygga rätt jeans. Jag skäms att erkänna det men jag tror att jag andades ut....

En medelmåtta, en riktig medelmåtta. Pappa försökte få mig att bli en stolt medelmåtta: "Du förstår hur glada alla är att ni fortsätter att tävla, så det inte bara är de tre i toppen alltid". Jag försökte väl att ta de tröstens ord till mig men jag vet inte... ville jag egentligen också vinna, segra, slå allt motstånd, stå högst upp på pallen, hedras och äras! Eller? Vad ville jag med min friidrott?

Kanske borde jag förstått att elit inte låg för mig tidigt. Slita stenhårt före, må dåligt under samt vara slut efter ett lopp ingick inte i mitt tävlande. Ville nog mer ha...trevligt. Att knuffas i starten på 800m låg inte heller för mig. Otrevligt. Men man kommer inte alltid långt med att vara trevlig. Man ska nog vara lite lagom osportslig i sporten.

Man skall dessutom satsa utan att känna att det som får ge vika är en förlust. Jag satsade. Jag gav idrotten min tid, min glädje och en hel del träningsvärk men jag gav den inte mig själv. Inser nu att när det var viktigare att behålla stämpeln och pannbandet från fredagens disco kvällen innan, låg nog fokus lite fel. Men jag fortsatte träna mig, träna andra och åka på läger. Jag fortsatte stretcha på varma gräsmattor, göra löpskolning på regnigt röda banor och springa hinderbanor i svettiga gympalokaler. Jag fortsatte till och med tävla. Bara för att det var så himla... Trevligt!

I en klass för sig var vi: medelmåttorna, vi höll ut, stod på oss och förblev... skadefria!

Hanna Mölstad

Vi har blivit uppmanade att berätta någon historia alternativt episod kring vad vi upplevt med IF Kronan.

Tänk så mycket Kronan egentligen betytt för många av oss. En del av oss har t o m hittat sin livspartner genom Kronan. Många av mina närmaste vänner, hade jag inte träffat om det inte varit för Kronan. Träffar man någon gammal kronit på stan har man alltid en gemensamt upplevd händelse att falla tillbaka på. Så är snacket igång. Så t ex träffade jag Anton Benesch genom Kronan. Anton, duktig häcklöpare. Hans 58,1 på långa häcken vid invigningen av Malmö stadion, gäller fortfarande som klubbrekord! Anton är tyvärr sedan några år borta, men vi blev mycket nära vänner och 1962 gav han och jag oss ut på en europaturné med tält på scooter. Vi uppfattades på den tiden på många håll som äventyrare och blev intervjuade både här och där av både media och turistorganisationer. Vår resa började med en färd genom forna DDR till Västberlin där vi våldgästade föräldrar till en kär vän som jag funnit genom Kronan på den tidens många utbyten med Västberlin. Vår äventyrliga scooterfärd gick genom Östtyskland och Västtyskland, Holland, Belgien, England, Skottland och hem via Danmark.

Vid en annan av våra utflykter med Kronan till Västberlin, hade några med mig beslutat dela sittvagnskupé på tågresan. I kupén fanns då bl a danska Conni, som just funnit sin Tore, då Kronan gästade Vejle på ett träningsläger. Tore och Conni var ännu inte gifta och Conni var och är fortfarande dansk medborgare! Jag triggade Conni hela tiden med att detta med att hon hade danskt pass skulle bli ett problem när hon underkastades den östtyska gränspolisens nitiska granskning. Mycket riktigt, vi hade knappast landat på östtysk mark i Sassnitz förrän det bultade på kupédörren och en uniformerad gränspolis stod i dörröppningen, slog klackarna ihop och vrålade "Schön guten morgen, Deutsche Passekontrolle, die Reisepässe bitte!" Vi lämnade alla lydigt över våra pass och jag varnade åter Conni för att nu börjar det. Mycket riktigt, efter en lång stunds kontroll av våra pass återlämnades samtliga utom Connis. Hon ombads att följa med passpolisen ut och jag tackade Conni för den fina tid vi haft tillsammans. Efter en stund kom hon emellertid åter in i kupén, lite rödflammig om kinden men med sitt pass i handen. Vi var naturligtvis mycket nyfikna på vad som hänt. Conni då som nu en mycket ståtligt kvinna hade på passbilden sitt hår pryddligt uppsatt med ett färgrikt band. Inför resan hade hon däremot plockat bort hårbandet och detta

gjorde att passpolisen ville kolla Connis öron extra noga under håret. En historia som vi många gånger återkommer när vi träffas. Vid ett annat tillfälle åkte vi buss via Vejle i Danmark, Gosslar i Västtyskland till Västberlin via Östtyskland. Vid såväl tävlingar i både Vejle och Västberlin saknade vi en man på 1500m. I Vejle offrade sig John Jönsson, kulstötare, ivrigt påhejade av alla oss andra medan hustru Solveig skrek till John att ta det lugnt. I Västberlin ställde vår inhyrde gemytliga busschaufför Pidder upp och hjälpte till att fixa värdefulla poäng för Kronan i våra klubbsammandrabbningar.

Vi var i Tyskland och Berlin och tävlade många gånger och vid ett av dessa tillfällen var vi på en liten utflykt till Kongresshallen. Då fick några av oss den briljanta idén att ta oss upp på taket och fotografera. Men se det fick man inte. Poliserna kom och körde ner oss från taket och tog våra filmrullar.

Jan-Erik "MacMats" Mattsson

Mina första spikskor

Jag har ett par spikskor som nog skulle passa dig så en lite äldre kronanmedlem då jag började träna spjut i början av 50-talet. Första två åren fick jag inte träna med spjutet, det var kast med liten boll som gällde. Jag kastade tennisbollen som längst ca 69 meter. Nu gällde spjutkast och eftersom banorna på den tiden var aningen lösa p.g.a kålstybb till banmaterial var det svårt att få bra fäste då man skulle få iväg spjutet till bra längder. De begagnade spikskorna som gladdde mig hjälpte mig till bra längder och jag gjorde en del juniorrekord för klubben och Skåne.

Spjuttävling i Lilleström

Vid Kronans resa till Lilleström i Norge sommaren 1952 hade jag en rolig episod under spjuttävlingen. Vi hade en klubbmatch där och var inkvarterade hos familjer så vi fick se hur norrmännen levde och idrottade. Planen där spjuttävlingen, skulle utövas under vintertid för bandy, så det fanns vajrar i luften för lampor över planen. Några kast träffade ledningarna och spjutet gick då direkt ned mot planen. Jag fick upp ett praktkast uppåt 60 meter men efter kontroll visade sig att spjutet hade studsat mot kablarna och då fått ca 5 meter längre distans. Jag fick extrakast som då gick ned mellan ledningarna omkring 55 meter.

Rekordkast i Köpenhamn

En annan tävling jag minns speciellt är när Skånelaget möter Köpenhamn och Sleisvig Holstein. Året var 1956 och min mottävlare från Sleisvig Holstein hette Marino. Han fick upp ett fint kast som mätte 71,20, han blev jätteglad och hoppade jämfota, ropade personligt rekord. Nu var det min tur att kasta, jag ville också nå ett bra resultat och tog extra koncentration och sats. Spjutet gick fint genom luften och landade på 71,21 alltså 1 cm längre och det var seger i den grenen... det kändes som också jag ville hoppa och skrika personligt rekord men jag nöjde mig med att vinna.

Tore Brandt

MINNE

Blev tillfrågad om jag kunde skriva ner ett minne och svarade:

- klart jag kan!

Men hmmm det var svårare än jag trodde. Vilket av dem ska jag välja???? Har ju en massa underbara minne.

Ska jag välja:

Från våra träningsläger i Tylösand?

Hårda men roliga träningspass i backarna på stranden och att jag alltid lyckades med att bränna mig men värst var nog det året jag brände knäveckan

Eller ska jag ta:

Turerna till Göteborg varje December?

Varje år i December packa vi våra väskor för att bege oss till Göteborg och tävla i julklappsjakten, säger bara: -Sovsäck och brottarmatta

Sen har vi ju:

Alla hårda träningspass som gav resultat på tävlingarna iform av personbästa. Bevis på att träning ger resultat

Eller Kanske:

När man själv var tränare för dem yngre

Sen har vi ju:

När jag satt i styrelsen och fick åka till VM i Göteborg 95 med Mats och Jonny i hela 5 dagar, vilken upplevelse

Som sagt många underbara minne som alla är speciella på sitt sätt.

Dessa minne hade jag inte haft om det inte varit för suveräna tränare eller alla träningskamrater.

Tack för en rolig och underbar tid även om det var hårt arbete

Kram Linda Koobs

KRETSMÄSTERSKAP I FRIIDROTT

Så var den äntligen klar – vår nya friidrottsarena.

Hur skulle vi fira det?

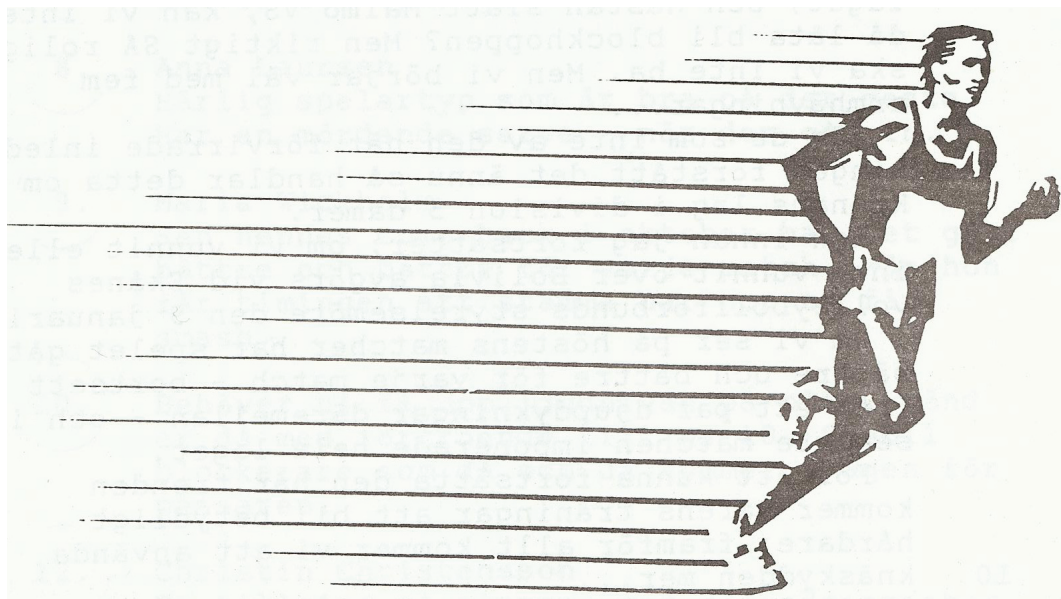
Jo, med en tävling förstås.

Sagt och gjort. Ett kretsmästerskap verkade vara lämpligt. Beslut fattades och efter en del konfererande hit och dit blev inbjudan klar och gick till klubbarna i kretsen. Medan vi väntade på att anmälningarna skulle välla in dök den ena frågan efter den andra upp.

Hur skulle vi klara det rent praktiska – funktionering, sekretariat m.m. All materiel som behövdes – var får vi det ifrån? Nåväl, Bill tog hand om kontakterna med kommunen som ställde upp på ett utmärkt sätt. Sekretariatvagn kom på plats, läktare och plattform till målkameran restes och elström drogs in. Lite nervöst blev det väl på lördagsmorgonen då det visade sig att proppskåpet vandaliserats under natten men även detta löste sig. När anmälningarna väl kommit in var det dags att ta itu med nya problem. Tidsschema måste göras upp, antalet nödvändiga funktionärer räknas ut och när väl det var gjort finna dom någonstans. Även detta löstes, med hjälp av föräldrar, aktiva och gästande föreningar. Så var tävlingsdagen inne och den ena grenen efter den andra avverkades utan problem medan vår nya flagga fladdrade för vinden. Under en löpningspaus på lördagen invigdes arenan officiellt av fritidsnämndens vice ordförande, Ture Jönsson, som sedan även var behjälplig vid prisutdelningen. Söndagen gick också enligt uppgjort schema utan några problem och inne på sekretariatet drog man en lättnadens suck när sista grenen var avklarad. Vår första tävling på hemmaarenan var avklarad. Att det gick bra kan vi enligt tävlingsledaren tacka alla de duktiga föräldrar och styrelsemedlemmar som utgjorde vår funktionärsstab, bemannade sekretariatet och skötte övriga sysslor.

Ett hjärtligt tack till er alla.

Anders

(KRONAN aktuellt, Nr1 1989, sid 26-27)

LYCKAD JULKLAPPSJAKT

Vi åkte upp till Göteborg med bil strax före Jul. Hans körde med sin bil och Jürgen hade hyrt en buss. Johan Karlsson, Johan Helmsmo och jag åkte med Hans och Peter Ohlsson, Denis Contadi, Jenny-Ann Sehlin, CeciliaSjölin, Johan Behmer, Petra och Hanna Mölstad åkte med bussen. När vi åkt halva vägen så rastade vi. Vissa handlade lite godis, en del av de som handlade var inte så nöjda med sina köp så de gick tillbaka och "bytte". Sen bar resan iväg igen

När vi kom till Göteborg hade vi lite problem med att hitta till där vi skulle bo. Men till slut så såg vi Idrottens Hus där vi skulle tävla och vi förstod att vi skulle bo rakt över vägen i Göteborgs Atletklubb. Följande morgon satte tävlingarna igång och jag var magsjuk (typiskt). Jag fick koltabletter av Hans och sen så mådde jag snart bra. När jag sen skulle tävla på 400m så hade jag värmt upp riktigt bra och skulle ställa in startblocken. Nu var det bara att ta av sig till linne och kortbyxor. Men jag märkte snabbt att jag hade glömt att sätta på mig kortbyxorna. Stort skratt och snabbt byte med Peter (i kalsongerna). När jag hade kommit i mål så var det dags för män seniorer och Kronan hade sitt heat, men efter 300m så märkte man vissa trötthetssymptom. När han kommit ut ur sista kurvan till upploppet såg man att han nästa skulle ge upp, men kämpade sig tappert i mål. På hela kvällen sen såg man inte skymten av Jürgen, utom när man hörde hur han kved av träningsvärk.

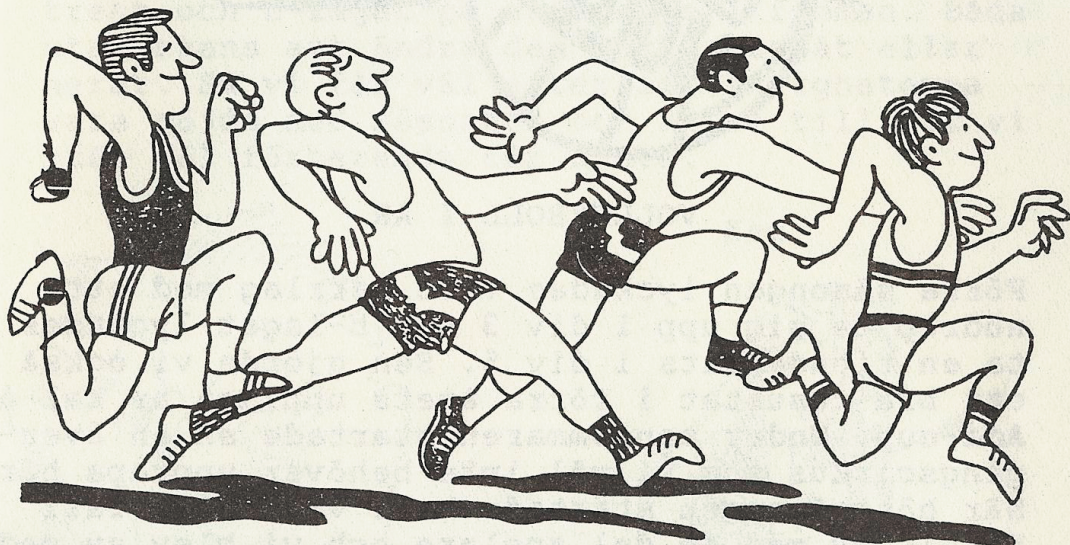
Under tävlingsdan hade det gett inspiration till vissa andra, bland annat Johan B som drömde så att han ramlade ner från översängen mitt i natten. DUNS! Sista natten fick jag åka ut i soffan i hallen och sova för att vissa (alla) hade klagat på oväsen mitt i natten. ZZZZZ!

Annars gick det mycket bra för det tävlande i Göteborg. Denis i P18 blev sjua på 200m med 24.71. I P16 höjd blev Johan B femma på 1,65 och Johan H åtta på 1,55. Behmer blev dessutom sexa i längd på 5,69, medan Helmsmo satte personbästa med 8.12 på 60 m. (Måste alla heta Johan förresten). Peter blev trea i längd med ett jättehopp på 5,90, fyra på 200m med 25.37 och sexa på 60m med 7.81. I P14 slutade snabbe Johan K tvåa på 60m med 7.70 och sjua i längd men 5,37. I P16 blev han trea på 200m med 25.20. På grund av influensa kunde tjejerna inte göra sig själva rättvisa. På 60 m fick Petra i F18 9.02 och Jenny-Ann i F16 9.23. I F16 blev Cilla femma på 200m med 28.5 och nia i längd. Hanna i F14 kom sexa på 800m med 2.54 och nådde 4,17 i längd och 9.69 över 60m. Alla tjejerna hade mer eller mindre feber. Jag då? Jo jag vann det där på 400m P16 på 59.57 i min debut på distansen och blev på stumma ben fyra på 800m i den sista grenen på sista dagen.

Patrik Sjöberg tränade styrka under rummen som vi bodde i, så vi fick alla träffa honom och fick hans autograf. Johan och Johan fick tom. tips av hans tränare.

En fin tävling på fina banor där vi satte totalt tretton personliga rekord. Hoppas vi kan åka upp i år igen.

Johan Stevén

(KRONAN aktuellt, 19 januari 1971, sid 6-7)

Tävlingsresan till Berlin under midsommarhelgen

Avfärden skedde med Bois-bussen till Malmö på torsdagskvällen. Därifrån tog vi tåget till Sassnitz, där tåget åter tog vid. När vi så småningom kom fram till Bahnhof Zoo blev alla utom vi "kapitalister" som skulle bo på hotell utplacerade hos de tyska värdarna. Vi "kapitalister" fick problem, såtillvida, att hotellrummen inte blev tillgängliga förrän kl. 13.00. Det blev till att ströga några timmar innan även vi kunde krypa ner mellan lakanen. (Andra "kapitalister" sov ut i slafar på tåget redan!) Kvällen fördrevs med "Stadtbummel" på skilda håll i Berlin.

Tävlingsdagen började vi med frukost på sängen (bor man på hotell så gör man). Eftersom tävlingarna inte ägde rum förrän efter middag, fördrev vi några timmar med shopping på de stora varuhusen, innan avfärden till Lichterfelde's idrottsplats. Värmen var som alltid i Berlin tryckande (över 35 grader i skuggan) och detta i föreningen med tävlingsansträngningarna grundlade en våldsam törst till kvällens övningar.

Resultat som bör framhållas, ett taktiskt riktigt 1500-meterslopp av parhästarna Tommy Mellborn och Kjell Svensson, som slutade med dubbelseger, Jan Nimmermarks segerhopp i längd 6.19, Tore Brandt i spjut, visserligen sämre än vanligt men segrare ändå. Det bästa till sist Sam Nordins, Göran Thörnblads och Jörgen Svenssons insatser i stafetten, efter 3 sådana löpningar var det ingen konst att fungera som slutman. Det visade sig sedan att stafetten varit avgörande för hela matchen.

Efter matchen ordnade värdarna ett samkväm i Zehlendorf's klubbhus, där gåver överlämnades föreningarna emellan. Kvällen fördrevs liksom föregående med "Stadtbummel". Avresedagen började med samling i Berlins utkant för en stadsrundfärd i buss, som av någon anledning inte blev av. En del gjorde dock rundfärden med bil i stället medan vi tog oss in till centrum och letade upp en Jugoslavisk restaurang, där vi fick oss en rejäl kryddos.

Tiden var sedan inne för att åter förpassa oss till hotellet för hämtning av bagaget. Hemresan förflöt utan nämnvärda dröjsmål och särskilt timmarna på färjan till Trelleborg gick fort. VM – finalen i fotboll sändes nämligen på TV och hela den manliga delen av truppen satt följaktligen bänkad i TV-rummet.

Som slutord kan sägas att resan var helt igenom lyckad om än möjligen någon dag för kort.

Leif

(KRONAN aktuellt, 7 mars 1975)

Tävlingsresan till Winsen

Denna gång företogs resan något senare på året än traditionellt, kanske med den baktanken att vi skulle få se finalen i fotbolls-VM tillsammans med tyskarna och (förhoppningsvis) med det västtyska laget som ena part. Vi avreste från Helsingborg på kvällen den 5/7. Som vanligt höll några på att bli akterseglade, men när båten avgick var alla ombord, f.ö. en betydligt större trupp än vid Winsen-besöket två år tidigare.

Båtresan fortgick med skilda aktiviteter; allt från smörgåsbordsavätning till "hetsiga" diskussioner förekom. Ett par timmar sömn hanns det väl också med. På lördagsförmiddagen åkte vi till Hamburg, där vi hann titta lite på staden innan de tyska värdarna mötte upp och körde oss till Winsen, där vi blev utplacerade på olika håll. Efter att ha installerat oss, var det meningen att vi skulle ha friidrottskampen, men då det hade regnat hela förmiddagen hjälpte det inte mycket att vädret klarnade upp; det var omöjligt att använda banorna den dagen. I stället beslöt vi oss för att förlägga den traditionella fotbollsmatchen till lördagen och hoppades på att banorna skulle torka upp under nattens lopp.

Fotbollsmatchen blev väldigt jämn till en början. Våra glidacklingar (eller om det nu var omkullhalkningar) gick hem och när en minut återstod av första halvlek ledde vi med 1-0! Då kom jag oturligt nog på ett handgripligt sätt in i matchen, vilket betydde straff och mål. I andra halvlek hade vi inte mycket att sätta mot, utan tyskarna vann ganska överlägset till sist. Efter vår match fick vi på TV följa hur fotboll ska spelas, åtminstone stundtals. Det var matchen om tredje pris i VM, som vanns av Polen (över Brasilien).

På kvällen var vi inbjudna till en förlovningsfest i en lada, som nog inte godkänts av brandskyddet om den inspekterats. Bord, stolar m.m. var nämligen uppbyggda av halmbalar. Vi satt och pratade, dansade och hade allmänt trevligt ett par timmar innan det var dags för kvällens höjdpunkt: helstekt gris. Vi fick alla så vi blev nöjda och sedan fortsatte festen, kanske lite för länge med tanke på att vi skulle tävla på söndagen, åtminstone för de av oss som deltog i mera konditionskrävande grenar.

Söndag förmiddag var det så dags för tävlingen. Kronan representerades av: Leif "comeback" Andersson, Bengt "ryssen" Blidfors, Lill "rödnäsa" Hallberg, Lars "hälick" Johansson, Mats "jösse (Haase)" Jönsson, Krister "nicke" Larsson, Christer "lillflop" Nilsson, Jan "storflop" Nimmermark, Sven "mini" Nimmermark, Eva "Tamara" Nygren, Jörgen "kulmage" Svensson, Kjell "Emil" Svensson samt Göran "vrålet" Thörnblad. Som aktiv medåkte även Sam Nordin. Emellertid fick han känning av gammal skada, vilket tvingade honom att avstå från tävlande. På traditionsenligt inledande 100m visades goda takter, som gav gott hopp inför fortsättningen: Göran blev delad etta med 11,6 s, tiondelen före trean Leif. Också i höjdhopp blev det kronanseger, genom Sven med 1,80 m. På kastsidan gick det sämre, dock med undantag för diskus, där återigen Sven var ärefräsare genom att segra på 33,96 m. Som vanligt var tyskarna särskilt starka på de längre löpsträckorna, och gav oss där ingen större chans till extra poängkap. Endast Ytterligare en seger lyckades vi hemföra. Den kom i sista grenen, som var 100 m, i stället för 400 m och stafett (de innersta banorna var för blöta för att dessa grenar skulle kunna genomföras).

På eftermiddagen bänkade vi oss framför TV:n, för att åse VM-finalen. Västtyskland hade mycket riktigt lyckats slå sig till final. Motståndare var Nederländerna. Matchen var jämn och då Västtyskland så småningom vann var alla – åtminstone bland värdfolket – nöjda. På kvällen var vi på en Schützenfest, ett nöjesfält, som bestod av ungefär lika många skjutbanor, som det finns lottstånd i den svenska motsvarigheten. (Schützen är tyska för skytte.) Dessutom var ett tält rest, i vilket det serverades tyskt öl. Nu fick vi uppleva riktig tysk segerglädje. Man sjöng allsång med specialkomponerade texter för att hylla de västtyska spelarna; i synnerhet målgörarna. Stämningen var hög och alla var glada och trevliga.

”Naturligtvis” menade man också att Sverige spelade bra fotboll och att det endast var tillfälligheter som gjorde att inte ”vi” kom till final.

För att vi inte skulle behöva gå ifrån festen tidigt, hade vi tidigare beslutat oss för att åka tillbaka till Landskrona på måndagen. (De som inte hade skollov eller semester, hade tagit ledigt från jobbet.) Vi kunde alltså stanna kvar i tältet så länge vi ville, men i gengäld var vi tvungna att gå upp tidigt (vi väcktes c:a kl 5) morgonen därpå, för att hinna till Hamburg innan bussen till Travemünde avgick.

Med tunga ögonlock antrade vi färjan, men då det var fint väder gick det utmärkt att vila en stund på soldäck. Betydligt piggare blev vi så småningom av färjan, överens om att vi haft en lyckad helg.

Krister o Göran

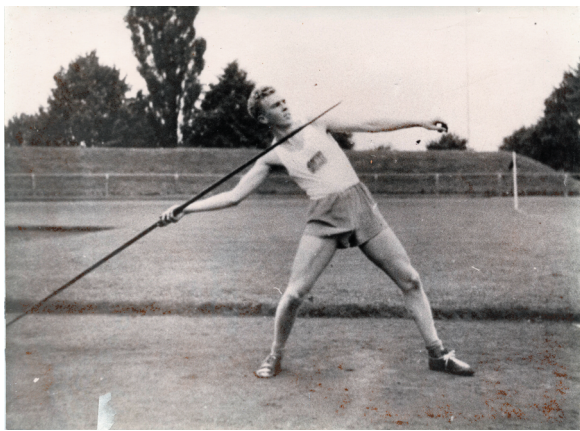

2)

JFKronan 40 år

Bild 2 fr. V. Sigurd Nilsson, Jan Erik Nimmermark, Edvin Lundgren & Gunnar Lindström
referenter

IF KRONAN Friidrott 80 år!

- Aktiviteter i klubbstugan och på arenan, precis bakom Landskrona IP.
- Övriga aktiviteter på arenan under hela dagen
- Prisutdelningar till klubbmästare, nya klubbrekord och ungdomsmärken
- Visning av foto, filmer och annat från IF Kronans tid.
- Prova på olika friidrottsgrenar.
- Dagen avslutas med en fest med mat och dans på hotell Öresund

Alla är Varmt välkomna!

Lördagen den 24 april 2010 firar vi att IF Kronan fyller 80 år! Dagen kommer att firas med Öppet Hus i klubbstugan mellan 12.00 – 16.00. Vi vill erbjuda ett trevligt program med fotoutställningar, tävlingar, uppvisningslopp mm. Vi önskar oss besök av tidigare medlemmar och aktiva och såklart också besök av dagens duktiga barn och ungdomar samt deras familjer. Det kommer att arrangeras tävlingar och lekar och ett trevligt café ger besökarna möjlighet till lite enkel förtäring.

Klockan 18.00 kommer jubileumsfirandet att fortsätta för de vuxna på hotell Öresund. Här kommer att serveras en grillbuffé till självkostnadspris 250:-/person. Mat, 1st läsk/vatten och kaffe med kaka ingår i priset, övrigt kan köpas på plats. Under kvällen kommer det även att bjudas på dans och annan underhållning. Menyn finns på IF Kronans hemsida; www.ifkronan.se. Anmäl där också specialkost/allergi.

För att kunna delta på kvällens festligheter så måste en föranmälan göras senast den **31 mars**, denna anmälan är bindande, vi kommer inte att kunna återbetala anmälningsavgiften. Anmälan ska göras genom att betala in 250:-/person till plusgiro: 17 12 95-9, glöm inte att skriva ert namn på inbetalningen. Lokalen på hotell Öresund rymmer 120 personer vilket kan innebära att alla inte får plats, i och med detta så gäller principen först till kvarn. Ungdomar från stora gruppen är välkomna tillsammans med någon vuxen/förälder.

Vi försöker nå så många som möjligt, men sprid väldigt gärna denna inbjudan till alla gamla kronanmedlemmar, som ni känner till och som ni vill träffa igen.

Hoppas att många har möjligheten att komma och fira med oss!

Med vänlig hälsning

IF Kronan friidrott.

Dagens aktiviteter, spjuttävling mellan Tore och Samuel, det var även en kostymklädd Martin som ville prova.... Även sprinters fick tävla lite på Jubileumsdagen, Tobias, Linnea, Jonny, Hanna, Linda och Petra.

Jonny hälsar alla välkomna.

Alla kvällens talare..

Mingel....

Kronan bakelse, framtagen till dagen ära.

Ordföranden genom tiderna.

Hanna underhöll sällskapet med standup comedy.

Kvällen avslutades med dans.

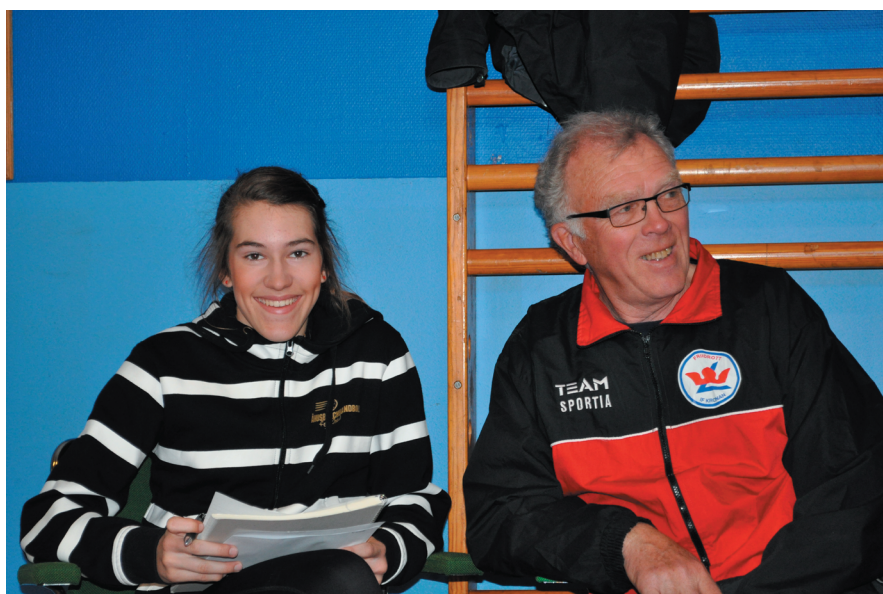
IF Kronan skickade ut två reportrar för att ställa frågor till några medlemmar. (Louise Waldemarsson och Emma Hofko)

Frågorna:

- 1. Vad betyder Kronan för dig?**
- 2. När var du aktiv/ När började du i Kronan?**
- 3. Vill du berätta om ett trevligt Kronan-minne?**
- 4. Vad är/var bra med IF Kronan?**

TORE BRANDT

- 1.** Kronan betyder mycket! Det ger frihet och möjligheter, resor, kamrater mm och avkoppling.
- 2.** Jag började 1948, på våren. Jag är fortfarande aktiv, nu som senior. Sista tävlingen var för 2år sedan, SM i Ystad. Jag kom 3:a i spjut på c:a 33 m.
- 3.** 1959, då märkte jag för första gången kunde kasta riktigt långt. I en kamp! Det var underbart och väldigt intressant att upptäcka att jag kunde öka mina personliga rekord. Att upptäcka att jag var så pass bra!
- 4.** IF Kronan har en anda som aldrig ger sig. Även om tiderna har ändrats. Ständig utveckling.

ARVID HAPPSTADIUS

1. Det är en trevlig klubb med trevligt folk. Hade inte klarat mig utan det. Har varit här länge.
2. Började 2007. Är väldigt aktiv.
3. Julklappsjakten, Danmark, Ystad. Gillar läger, det är roligare än träningen. Gratis mat och mycket gemenskap.
4. Favoritgrenen är 60 m.

TOBIAS NILSSON-MONTLER

1. Kronan betyder mycket! Gemenskap. Klubben låg nära och jag hade hört mycket bra om den. Jag hade blivit mycket ledsen om klubben lades ner.
2. Började 2004. Vill inte byta klubb, trivs bra!
3. Första julklappsjakten 2006. För att det var första tävlingen långt bort. Gemenskapen är bra i IF Kronan.
4. ...

CAMILLA HANSSON

1. Klubben betyder otroligt mycket! Har ju varit med sååå länge! Roligt med alla kära barn.
2. Började 2003 med att träna tresteg. Tränade själv 2-3 år innan jag blev tränare.
3. Tobias, Linnéas och Louises första tävling i Lund, då alla tog medaljer. Det var då de började sina karriärer.
4. Bra att här är så bra sammanhållning!

ALBA BENGTSSON

1. Det är bra kompisar och kul att träna.
2. Några i min klass började träna och då provade jag också. Jag började träna före ett kommunmästerskap. Jag tränade när jag var liten och så slutade jag. Sen började jag igen efter 3 år.
3. Ett av mina bästa minnen är julklappsjakten 2009.
4. Jag gillar IF Kronan för att det ligger nära och det är bra vänner. Jag har varit med på 5 tävlingar. Jag har inte tagit någon medalj men jag har satt många personliga rekord!

